

ὅτι πρῆμιε ἐνοῦσι, ὡς φέτο Σωκράτης, δὴ ὅ
 π κρείττην, καὶ περιέλαυνεν αὐτὸν ὡς ἀφ' ἀ-
 θροῦ πτόν. Σωκράτης μὲν γὰρ ὕλας ἐμάχε-
 το πρὸς τὸν λόγον, ὡς ἐκ νοῦσις ἀκρασίας· οὐ-
 δέναν γὰρ ὑπολαμβάνοντα, πρὸς πῆν παρὰ
 τὸ βέλτερον, δὴ καὶ δι' ἀγνοίαν. οὗτ' ἄνθρωποι
 ὁ λόγος ἀμαρτυροῦνται τοῖς φρονιμοῖσι ἐναρ-
 γῶς καὶ δὲν ζητεῖν πρὸς τὸ πάθος, εἰ δὲ ἀ-
 γνοίαν, πρὸ ὅτι φρονιμὴ γίνεται τῆς ἀγνοίας· ὅτι
 γὰρ ἐκ οὐτεῖα γὰρ ἀκρατεῦσθαι, ἀφ' ἑνὸς τῶν
 πᾶσι ἐκμάθηται, φανερόν. εἰς δὲ πῆν, οὐ,
 τὰ μὲν, συγχωροῦσι· τὰ δὲ, οὐ· τὸ μὲν γὰρ
 ὁπίστημις μὴδὲν εἶναι κρείττον, ὁμοιοτροφ-
 οῦν· τὸ δὲ μὴδὲν πρὸς πῆν παρὰ τὸ εἶναι
 ξαν βέλτερον, οὐχ ὁμοιοτροφῶσι· τὸ δὲ καὶ
 διὰ πῆν, τὸν ἀκρατῆ φασιν ἐκ ὁπίστημις
 ἔχοντα, κρατῆσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, δὴ καὶ δό-
 ξαν. δὴ καὶ μὴ εἶναι δόξα, καὶ μὴ ὁπίστημις,
 μὴ εἶναι ὑπολήψεις ἢ ἀπειτηνοῦσα, ἀλλ'
 ἡμεῖς, καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐν τοῖς διττοῖσι, συνηθώ-
 μις, τῶν μὴ ἐμμενῶν ἐν ταύταις πρὸς ἐπιθυ-
 μίας ἔχοντες· τῆ ἢ μοχθηρία οὐ συνηθώμις,
 οὐδὲ τῆ δὴ οὐδὲν τῆς ἀκρατῆ· φρονιμῆτος
 ἀφ' ἀπειτηνοῦσι· αὐτῶν γὰρ ἔχοντες τὸν ἀλλ'
 φῆπον· ἔσται γὰρ ὁ αὐτοῦ ἀμα φρονιμῆτος καὶ
 ἀκρατῆ· φήσεται δὲ αὐτοῦ δὲ φρονιμῆτος εἶναι τὸ
 πρὸς πῆν ἐκόντα τὰ φαυλότατα. πρὸς δὲ
 πῆν πῆν, δὲ δὲ καὶ ἀφ' ἑνὸς, ὅτι πρὸς πῆν
 γὰρ ὁ φρονιμῆτος· τὸ ἐχάτων γὰρ πῆν καὶ τὰς δὴ καὶ
 ἔχων ἀφ' ἑνὸς. ἔπει, εἰ μὲν ἐν τῶν ἐπιθυμίας ἔ-
 χων ἔχοντες καὶ φαύλας, ὁ ἐκκρατῆς, ἐκ
 ἔσται ὁ σώφρων ἐκκρατῆς· οὐδὲ ὁ ἐκκρατῆς,
 σώφρων· οὐτε γὰρ τὸ ἀγαν, σώφρων, οὐτε
 τὸ φαύλας ἔχων. δὴ καὶ μὴ δὲ γὰρ εἰ μὲν
 γὰρ χρῆσται αἰ ἐπιθυμίας, φαύλη ἢ καλοῦ-
 σα ἔστι μὴ ἀπολογουμένη· αὐτὸ ἢ ἐκκρατῆς,
 οὐ πᾶσα ἀπολογία· εἰ δὲ ἀφ' ἑνὸς καὶ μὴ
 φαύλας, οὐδὲν σεμνόν· οὐδὲ εἰ φαύλας καὶ
 ἀφ' ἑνὸς, οὐδὲν μέγα. ἔπει, εἰ πᾶσι δόξα
 ἐμμενεπικὸν ποιεῖ ἢ ἐκκρατῆς, φαύλη, ὅτι
 εἰ καὶ τῆ ἀφ' ἑνὸς καὶ εἰ πᾶσι δόξα ἢ ἀ-
 κρασία ἐκσεπικόν, ἔσται πῆν ἀπολογία ἀκρα-
 σία· ὅτι ὁ Σοφοκλέους Νεοπόλεμος ἐν τῶν
 Φιλοκλήτῃ· ἐπιμητοῦ γὰρ, ἐκ ἐμμενῶν ὡς
 ἐπίπῃ ὑπὸ πῆν Ὀδυσσεῶς, διὰ τὸ λυ-
 πεῖσθαι ἀφ' ἑνὸς. ἔπει, ὁ σοφιστικὸς λό-
 γος ἀφ' ἑνὸς, ἀπορία· διὰ γὰρ τὸ παρά-
 δοξόν βούλεσθαι εἰλέχειν, ἵνα δεινοῖ ἀσιν,

enim est si ad sit scientia, ut existimabat So-
 crates, aliud quid dominari, ac quasi man-
 cipium hominem trahere. Socrates enim
 aduersus rationem omnino pugnat, quia
 quasi nulla esset incontinentia: neminem
 siquidem aiebat existimantem praeter id
 quod optimum est, agere, sed ex ignora-
 tione. quae sane oratio iis aduersatur quae
 eidenter apparent. quatenus dicitur esse
 circa affectum si ex ignorantia agit quae
 sapiam, quis ignorantia modus sit. nam
 non existimare qui incontinenter agit a-
 genda esse ea quae agit, antequam in affe-
 ctu sit constitutus, manifestum est. Sunt
 autem nonnulli, qui alia concedunt, alia
 non. scientia enim nihil esse potentius
 concedunt: illud non dant, praeter id quod
 visum fuerit melius, agere neminem. ac
 propterea inquam incontinentem non
 scientiam, sed opinionem habentem a vo-
 luptatibus superari. Verumtamen si opi-
 nio, non scientia, neque valida existima-
 tio est, quae resistit, sed remissa, qualis est
 in ambigentibus: venia danda est quod
 non in his persistat quisquam aduersus ve-
 hementes cupiditates. at priuati, aut ali-
 cui ex aliis vituperatione dignis rebus ve-
 nia non datur. Prudentia igitur resistente
 id sit: valdissima enim res ea est. sed est
 absurdum. fiet enim ut idem simul & pru-
 dens sit & incontinens. at facere sponte
 prauissima quaeque prudentis esse nemo
 diceret. Praeterea ad agendum idoneum
 esse prudentem superius demonstratum
 est: quippe qui vltimorum quondam sit, &
 virtutes reliquias habeat. Adde quod si
 continens ex eo est quod vehementes &
 prauas habet cupiditates: neque tempe-
 rans erit continens, neque continens tem-
 perans: propterea quod neque quod nim-
 ium est, neque prauas habere cupidita-
 tes est temperantis: sed tamen oportet.
 Nam si bonae sint cupiditates, habitus qui
 prohibet, ne eas sequamur, prauas esse: qua-
 re efficietur ut non omnis continentia
 honesta sit. si imbecillae vero sint & non
 prauae, nihil egregium erit: si prauae & im-
 becillae, nihil magnum. Praeterea, si contin-
 entia facit, ut in omni opinione persistam
 etiam in falsa, praua est: si item ab
 omni opinione exturbat incontinentia,
 aliqua incontinentia reperitur, quae hon-
 nesta sit: ut Sophoclis Neoptolemus in
 Philoctete. laude dignus enim est, cum in
 iis quae ipsi Ulysses suaserat, quia mentiri
 agere ferebat, non persistet. Quinetiam ca-
 ptiua ratio mentiens, dubitatio est. dum
 enim volunt incredibilia conuincere,

B

C

D

E

F